

Vintertårar

Inledning

Välkomna till Mittkon 2001 och äventyret *Vintertårar*. Detta äventyr är en fristående uppföljare till Mittkon 1998:as *Glasfönster*, där fyra äldre män träffades för en sista gång på livets höst. *Glasfönster* utspelades på en liten amerikansk gård där en ängel bundit det sista av sina döende krafter. Helvetets demoner var på jakt efter henne och hade det inte varit för de gamla människans inblandning skulle ängeln för alltid ha varit död. Istället lyckades de rädda henne genom att ge av sina egna krafter, genom att offra sig för hennes överlevnads skull.

Detta äventyr utspelar sig flera hundra år innan händelserna i *Glasfönster* och är på så sätt synnerligen fristående. De kopplingar som finns mellan äventyren är att vissa spelare i grund och botten kommer att få spela samma karaktärer – en grupp själar bundna genom ständig återfödelse till ängeln som dess språkrör mot världen. Naturligtvis är karaktärerna formade efter arv och miljö, men den eviga själen är densamma.

Äventyret, precis som sin föregångare, är uppdelad i två huvudsakliga delar som utspelar sig vid skilda tidpunkter. Dessa delar kommer, till skillnad från *Glasfönster*, att spelas i kronologisk ordning. Den första delen utspelar sig på en gård en liten bit utanför Paris, år 1695, och vi kommer att få följa tre bröder och familjens husa under en kväll strax innan jul. Kvällen och den annalkande natten kommer att sluta i en katastrof då familjens älskade dotter försvinner spårlöst ut i snöstormen.

Den andra delen för oss framåt i tiden till 1710 då bröderna vuxit upp till unga män, som kommit att lägga den fasansfulla händelsen 15 år tidigare bakom sig. Spelarna tar här rollerna av två av bröderna (den tredje har avlidit under årens lopp), en aspirerande munk samt en ung adelsdam ur en rivaliserande familj – en dam som bär stora likheter med den lilla flicka som försvann ut i vinterkylan så många år tidigare. De kommer sig samman efter det att deras församlings präst tagit livet av sig och kommer tillsammans att uppvisa vad som egentligen hände i det förflutna.

Äventyret är uppdelat i två akter, som i sin tur är uppdelade i ett antal scener. Inom varje akt presenteras ett persongalleri över de *viktigaste* individer (karaktärer och SLP:s) som har del i akten. Varje scen inleds med att presentera på vilken plats scenen utspelas samt vilka personer som är närvarande. Det står dig som spelare förstas fritt att lägga till, ta bort, och förändra personer efter eget tycke.

Det bör påpekas att spelarna bara bör läsa de karaktärer som hör den första akten till innan äventyret börjar. Den andra uppsättningen karaktärer ska du vänta med att dela ut till dess att den andra akten tar sig början. I anslutning till äventyret kommer du även att hitta en lista på tidstypiska franska namn så att du inte behöver falla tillbaka på klichéer och upprepningar.

BAKGRUND

Den syn på religion som förekommer i detta äventyr är egentligen väldigt okomplicerad. Den går helt enkelt ut på att det finns en existens (Gud) som vakar över alla människor (stor som liten, söt som ful, muslim som kristen, etc..) och vill dem väl. Vi människor däremot har inte riktigt samma syn, utan har på grund av att vi lever åtskilt och i skilda kulturer skapat oss olika syn på samma fenomen.

1000- ett krig mellan folk, ett krig mellan bröder

År 1099 pågick ett våldsamt krig i nutida Israel. Det första korståget, lett av frankerna, hade tagit sig ända fram till den heliga staden Jerusalems murar. Efter att ha belägrat staden en längre tid lyckades man äntligen bryta sig igenom. Väl inne i staden tog frankerna ut sin blodiga hämnd för allt det lidande de utstått under färden dit. All den svält och död de upplevt. Gatorna vadade i blod. Inte många tilläts leva. Bland annat dödades över sjuttiotusen muslimer i moskén al-Aqsa.

Stadens judar samlades i Jerusalems synagoga för att be och detta utnyttjade frankerna. De stängde för och tände eld på den, vilket ledde till att judarna brändes levande. Under slakten förstördes och skändades också Davids torn och Abrahams grav. Så mycket lidande och så mycket hat.

I himlen var sorgen stor. Guds skyddslingar människorna slogs inbördes. De dödade varandra för att de var olika. De hatade sina nästa. Så beslutades det. En här av änglar steg ned från himmeln för att göra något åt allt lidande. För att se till att detta aldrig upprepades. Änglarna steg ned på jorden. De kom för att skapa heliga platser, platser av frid och lugn. Platser av harmoni där människors själar kunde renas från hat och ondska. De kom för att hjälpa, för att stoppa krig. De ville vidga människornas syn, lära dem om att förlåta. Att förstå.

Men då änglarna inte har någon fysisk form utan existerar på ett annat plan, ett plan parallellt med vårt, hade de inte krafter nog att göra något. Visserligen kunde de kontakta människor och binda delar av sina jag vid platser för att göra dem till spegelbilder av himlen. Till egna små paradiser av lugn och harmoni, men människorna behövde förstå vad som händer. Förstå vad de egentligen sysslade med. För att en ängel skall kunna göra sig hörd och sedd hos en människa behöver den binda en del av sitt jag vid den. Människan måste själv acceptera detta.

Änglarna behövde apostlar, lärjungar. Några människor som kunde sprida budskapet vidare ut i den fysiska världen. Lärjungar som kunde agera. För att få detta band varje ängel till sig en skara människor, som kom att följa den ängeln i resten av deras existens. Det är nämligen så, att de själar som binds vid änglar återföds om så ängeln och själen vill, för att fortsätta att följa sitt kall i nästa liv. När en ängel binder en själ (eller snarare ingår ett förbund med en själ), blir den svagare för en tid. Om sedan den ängloutvalda dör utan att återfödvas eller att kraften från ängeln går förlorad på något sätt förlorar ängeln en bit av sig själv.

Änglarna och deras sällskap spred sig över världen, och det är om en sådan ängel och ett sådant sällskap som denna saga handlar.

En ängels kamp

Det är om en av dessa änglar som Vintertårar handlar. En ängel som knöt ett sällskap till sig som kom att följa henne genom flera generationer, ända fram till den tid då hon tvingades återvända till himmelen efter att ha förlorat all sin kraft i kampen mot det onda. De demoner som alltid jagade efter henne kom till sist ikapp i slutet av 1990-talet, men tack vare en grupp gamla män lyckades hon få nog med kraft för att stå emot ondskan och återvända till himmelriket (mer om detta kan läsas i äventyret *Glasfönster*).

Detta äventyr handlar om samma ängel, och samma skara av själar – men utspelar sig i en annan tid, nämligen i 16- och 1700-talets Frankrike. Det som kommer att hända i detta äventyr är det som leder till att en av själarna fördöms och att ängeln sakta men säkert börjar

förlora sina krafter. Ett brott större än något annat kommer att begås – ett brott av kärlek över det jordiska.

AKT 1 (Paris, vintern 1695)

Dramatis Personae

Minetta Fournel (karaktär)

Jean Aubert Gautier Leseigneur (karaktär)

Jean Justain Leseigneur (karaktär)

Jean Patric Leseigneur (karaktär)

Angeletta Leseigneur – denna lilla flicka är verkligen familjens egen ängel. Angelettas mor dog i barnsäng och den lilla tösen är allt Jean Chrisosothome har kvar för att komma ihåg sin älskade hustru. Det finns ingen fadern älskar mer än sin Angeletta, och han skulle bli mycket bedrövad om han trodde att det hade hänt henne något. Den lilla flickan är knappt tre år gammal och har ett sprudlande glatt humör. Visst händer det att hon då och då tröttnar på att vara familjens egen prinsessa och bestämmer sig för att sura, men det händer inte ofta. Angeletta är en sådan där flicka som bara genom att komma in i ett rum kan lysa upp stämningen och göra alla glada. Hon talar bra för sin ålder och har börjat lära sig att räkna och att förstå bokstäver. När hon är på humör för det kan hon också vara riktigt lillgammal.

Jean Chrisosthème Leseigneur – husets ensamme härskare och patriark. Sedan hans fru dog i barnsäng för drygt tre år sedan har hans humör börjat svänga allt mer. När han tror att ingen ser brukar Jean Chrisosthème ta till spriten för att dämpa de värsta sorgerna, men det händer fortfarande att han gråter sig till sömns. Lilla Angeletta är Jeans absoluta favorit, då hon påminner honom om sin hustru och han har börjat visa tendenser på att överbeskydda henne. Jean skulle aldrig kunna tänka sig att skada Angeletta och skulle någon annan så mycket som kröka ett hår på hennes huvud skulle han bli mycket arg.

Jean visar ofta stor respekt för sin barnjungfru/hushållerska Minetta och även om han inte hyser annat än vänskapliga känslor för henne så känner han att hon är bra för barnen. Han ser gärna att Minetta håller efter barnen och då särskilt Angeletta. Vad gäller sina söner så hyser Jean inte lika starka känslor för dem som för sin dotter, men han tror att de kommer att klara sig bra här i livet bara de lär sig att ta vara på sig själva. Det händer att de får smaka på bältet när de gjort något dumt, men det är bara sådant som gör en man starkare. Justain är den av bröderna som fadern tycker bäst om, och även om han inte försöker visa det så kommer det alltid fram i form av beröm eller tillit.

Just denna kväll är Jean mycket sentimental. Han tänker tillbaka på jularna när hans älskade var i livet och drömmer sig bort över sin konjak. Jean känner av den glada och gemytliga stämningen, men den gör honom mer sorgsen än något annat. Fadern kommer att gå och lägga sig efter att han läst evangeliet för sin familj, men detta sker först i scen 3.

Fader Philippe – är församlingens gamle präst. Fader Philippe är mycket populär bland barnen, då han är en mycket snäll och vänlig man. Han har aldrig höjt sin hand mot ett barn och han talar till dem på ett sätt som gör att de känner sig delaktiga i kommunikationen. Till skillnad från många andra vuxna ser han barn som fullvärdiga deltagare i samtal. Fader Philippe är en man av alldagligt utseende, med intensiva, bruna ögon och ett mycket vänligt leende. Det enda som verkar kunna få honom arg är missbrukandet av Herrens Guds namn och om något barn far illa.

Ängeln – denna uråldriga, astrala varelse upplever en ny vår under slutet av 1600- och början av 1700-talet. I dess hjärta har en stark kärlek börjat gro, en kärlek till en av de själar som genom tiderna lånat sin kraft till henne. Ängeln hyser väldigt starka känslor för Angeletta, känslor som en ängel aldrig tidigare upplevt och som hotar förstöra allt hon byggt upp under åren – för där så stark kärlek finns, ligger också svartsjuka och begär nära. Ängeln visar sig helst som en vacker, ung kvinna i en svallande, tunn sommarklänning omgiven av ett ljusskimmer (den bild fadern i huset har av sin bortgångna fru). Då ängeln talar är det inte genom ljud utan snarare någon sorts telepati som riktar sig till alla i hennes omgivning, eller till någon specifik individ. Hennes temperament är lugnt och hennes sätt ömt och omvårdande. Visserligen ligger det i ängelns kraft att kunna åsamka skada, men det är inget som kommer att behövas under denna akt.

Demonen – förekommer endast i denna del i Patrics dröm. Avgrundsvarelserna har känt den unge pojkens hat mot sin syster och tänker använda det för att splittra Ängelns kraft genom att så ett frö av misslyckande i Patrics bröst. Han tar oftast utseendet av en alldaglig man i alldagliga kläder, hans röst är ljuv och förförisk och hans sätt vänligt och vårdande. I hans följe finns dock alltid de skugglika hundarna, även om han har nog med kontroll över dem för att kunna få dem att försvinna när han inte önskar ha dem nära.

Scen 1 – Du Strålande Högtid av Ljus och Kärlek

Scenen: Familjen Leseigneurs herrgård, sen eftermiddag/tidig kväll

Närvarande: Karaktärerna, Angeletta, Jean Chrisosthome

Den första akten i denna historia tar sin början en kulen decemberkväll någonstans i utkanten av Paris. Karaktärerna, det vill säga de tre unga bröderna Leseigneur samt deras trogna barnjungfru Minetta, förbereder tillsammans med familjens älskade lillasyster Angeletta och pappa Jean Chrisosthome inför den kommande julhögtiden. Utanför vräker snön ner och vinden viner kallt runt husknuten – det är ett riktigt oväder på gång och man gör bäst i att hålla sig inne.

Tidigare under dagen har Justain och Patric varit nere vid handelsboden för att proviantera inför de kommande ovädersdagarna och förstås den stora högtiden. Maten har lagts undan och Minetta håller som bäst på med julbaket inne i det stora köket. Angeletta och de tre bröderna hjälper till så gott de kan, även om de kanske inte är speciellt tålmodiga av sig. I salongen sitter far och tar igen sig med en god cigarr och ett glas konjak.

Denna scen är främst till för att spelarna skall få känna på sina roller och sin omgivning. Försök inge en känsla av en mysig hemmakväll mitt i den smällkalla vintern. Utomhus är det ruskigt värre, men inne framför brasan eller i köket är det varmt och trevligt. Julens glada kärleksbud fyller atmosfären och skrattet och glädjen skall ligga nära till hands. Låt karaktärerna kivas så mycket de vill, men denna kväll kommer far inte att ta till bältet om inte

något mycket allvarligt händer. Det är förstås helt upp till Minettas spelare att bestraffa de övriga karaktärerna, men om du anstränger dig för att få en gemytlig stämning så kommer det nog att lösa sig av sig själv.

Det finns mycket för barnen att göra i det stora huset, så låt karaktärerna hållas så länge de verkar tycka att det är roligt. Var dock vaksam så att Minettas spelare inte hamnar utanför, om barnen slutar baka och springer iväg för att leka kan du påpeka för Minettas spelare att baket är klart, eller att hon har mycket tid över då hon just lagt brödet i ugnen så att hon inte binds upp av sina hushållsbestyr. Låt henne samtala med sin patron eller försöka hålla reda på barnen.

Scen 2 – Ett Öväntat Besök

Scenen: Familjen Leseigneurs herrgård, middag

Närvarande: Karaktärerna, Angeletta, Jean Chrisosthome, Fader Philippe

När det blir dags för middag kan du påpeka för Minettas spelare att det är hon som, oftast med barnens hjälp, sköter om dessa bestyr. Det är ett hårt arbete att hålla reda på pojkarna, Angeletta och maten, men med Minettas försyn skall det nog gå vägen utan några större problem.

Snöovädret har tilltagit i kraft en smula under kvällen och det är inte utan att Jean Chrisosthome blir förvånad när det bultar på dörren precis när han skall läsa bordsbönen. Minetta skickas iväg för att öppna. Utanför dörren står en blåfrusen och huttrande fader Philippe. Han berättar att han överraskades av det dåliga vädret och att hans vagn körde fast ute vid vägen. Detta är ett ypperligt tillfälle att lära känna Philippe lite bättre – han huttrar och fryser, men är ändå sitt vanliga, vänliga och anspråkslösa jag.

Husets patron ber den gode fadern slå sig ner vid middagsbordet och få sig lite värmande mat. Under middagen berättar Philippe om hur hans häst plötsligt bara stannade och att han inte kunde få upp vagnen ur det dike som han verkade ha kört ner i. Han förklarar att det är mycket svårt att se i den svåra snöblåsten. När Philippe varmt upp sig lite märker man hur livet kryper tillbaka inom honom och han börjar mer och mer bete sig som den pratsamme och rolige gamle man som barnen känner honom som. Han skämtar och inleder samtal med barnen och Minetta – patron skrattar med i det roliga och verkar faktiskt inte lika sentimental och ledsen längre. Påpeka gärna att Philippe tar upp Angeletta i knät och leker små, söta lekar med henne där de sitter. När middagen är bortdukad och kaffet drucket ger sig fader Philippe och Jean Chrisosthome iväg till närmsta granngård för att hämta fler starka karlar att hjälpa till med prästens vagn.

Barnen får nu chansen att leka mer om de känner för det, och när pappa är borta kan de göra saker som de annars inte skulle kunna – bara Minetta tillåter. Kanske företar de sig en upptäcktsfärd på vinden (något som Angeletta mycket gärna vill). Där uppe finns det stora råttor, spindlar och annat hemskt, men också stora kistor fyllda av gamla brev, kläder och underliga tingestår från hela världen.

Lilla Angeletta är på ett mycket frågvist humör denna kväll och vill veta historien bakom alla föremål som hittas på vinden, särskilt om de är romantiska. Hon nöjer sig inte med enkla svar utan verkar vilja ha långa berättelser, gärna där hon och hennes bröder får ha huvudrollerna. Mitt i allt utfrågande stannar Angeletta plötsligt av, tittar storögt upp på Minetta, och frågar:

"Mina, vad är en ängel?". Denna fråga kommer att leda till massor av följdfrågor, de flesta kopplade till Angelettas döda mor. Hon vill också veta vad "helvetet", "djävulen" och "demon" är för någonting, och om det är hemska saker så undrar hon varför pappa brukar tala om dem om nätterna. När situationen blir ohållbar kommer far att komma hem igen efter att ha hjälpt prästen med vagnen.

Scen 3 – Evangeliet och den Stundande Natten

Scenen: Familjen Leseigneurs herrgård, sen kväll

Närvarande: Karaktärerna, Angeletta, Jean Chrisosthome

När pappa Jean kommit in igen från kylan sätter han sig ner i sin bekvämt insuttna fåtölj i salongen och samlar sin familj runt sig. Han suckar djupt och berättar hur mycket han saknar sin älskade fru i stunder som denna. Konjaksflaskan plockas fram igen och husets patriark passar även på att plocka fram familjebibeln som han slår upp på ett lämpligt ställe. Han läser ett stycke ur evangeliet enligt Matteus för de församlade.

"När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen, på konung Herodes' tid, då kommo vise män från österns länder till Jerusalem och sade: »Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning.» När konung Herodes hörde detta, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom. Och han församlade alla överstepräster och skriftlärde bland folket och frågade dem var Messias skulle födas. De svarade honom: »I Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom profeten: 'Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för mitt folk Israel.'» Då kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden då stjärnan hade visat sig. Sedan lät han dem fara till Betlehem och sade: »Faren åstad och forsken noga efter barnet; och när I haven funnit det, så låten mig veta detta, för att också jag må komma och giva det min hyllning.» När de hade hört konungens ord, foro de åstad; och se, stjärnan som de hade sett i östern gick framför dem, till dess att den kom över det ställe där barnet var. Där stannade den. Och när de sågo stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje. Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned och gävo det sin hyllning; och de togo fram sina skatter och framburo åt det skänker: guld, rökelse och myrra. Sedan fingo de, genom en uppenbarelse i drömmen, befallning att icke återvända till Herodes; och de drogo så en annan väg tillbaka till sitt land. Men när de hade dragit åstad, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och fly till Egypten, och bliv kvar där, till dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det.» Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig om natten, och drog bort till Egypten. Där blev han kvar intill Herodes' död, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade: »Ut ur Egypten kallade jag min son.» När Herodes nu såg att han hade blivit gäckad av de vise männen, blev han mycket vred. Och han sände åstad och lät döda alla de gossebarn i Betlehem och hela området däromkring, som voro två år gamla och därunder, detta enligt den uppgift om tiden, som han hade fått genom att utfråga de vise männen. Då fullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: »Ett rop hördes i Rama, gråt och mycken jämmer; det var Rakel som begrät sina barn, och hon ville icke låta trösta sig, eftersom de icke mer voro till.» Men när Herodes var död, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef, i Egypten, och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och begiv dig till Israels land; ty de som traktade efter barnets liv äro nu döda.» Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig, och kom så till Israels land. Men när han hörde att Arkelaus regerade över Judeen; efter sin fader

Herodes, fruktade han att begiva sig dit; och på grund av en uppenbarelse i drömmen drog han bort till Galileens bygder. Och när han hade kommit dit, bosatte han sig i en stad som hette Nasaret, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeterna, att han skulle kallas nasaré.”

Efter att ha läst evangeliet, och druckit sin konjak, brister Jean ut i gråt, men samlar sig relativt snabbt. Han bestämmer sig för att gå och lägga sig strax därefter, men har dock full förståelse för att barnen kanske vill vara upp längre än så och om Minetta går med på det så låter han henne sitta uppe med dem. Lilla Angeletta tar han dock med sig, för att lägga henne att sova. Detta sker dock under stora protester från flickan, men hon tvingas till sist ge med sig.

Scen 4 – Högtidens Ängel och Drömmar om Guds Rike

Scenen: Familjen Leseigneurs herrgård, natt

Närvarande: Karaktärerna, Angeletta, Ängeln, Demonen

När karaktärerna till sist bestämmer sig för att gå och lägga sig, eller att bröderna blir tillsagda av Minetta att göra det, är det nästan som om de drömmer. De känner sig själva gå till sängs, men allt sker genom ett drömskt skimmer. Den naturliga förklaring är att de är mycket trötta efter en lång dag, men sanningen är inte riktigt så enkel. Världen runt omkring dem är vagare och dimmigare än vad de är vana vid och alla färger är mycket varmare och lyser klarare än vad de borde i mörkret.

Minetta sover för sig i en liten kammare alldeles i närheten av barnens sovrum och fadern sover för sig själv i ett rum längre in i herrgården. Angeletta sover redan djupt när pojkarna kryper ner i sina sängar. Hon ler där hon ligger och diset i rummet får det nästan att se ut som om hon vore en liten ängel.

Låt pojkarna småprata sig till sömns om du vill, men tänk på att Minettas spelare lätt kan känna sig utanför då Minetta sover i ett annat rum. Påpeka gärna underliga färgskiftningar och att det nästan verkar som om varje person har en lysande aura omkring sig. Bröderna somnar i vilket fall som helst in, en efter en.

Drömmar av silver...

Varje karaktär kommer nu att ha en individuell uppenbarelse, eller dröm om man så vill kalla det. Ängeln kommer att tala till dem och ge dem var och en en gåva att ta med sig genom tiden. Ängeln vet att något hemskt kommer att hända och det är därför hon vågar ta kontakt med karaktärerna – i normala fall skulle hon vänta tills de blivit äldre, och öppensinnade nog att själva komma till henne, innan hon visade sig. I detta skede kommer du att få tala med spelarna var och en för sig. Ordningen spelar ingen direkt roll, men för rättvisans skull kan det vara bra att börja med Minetta. Dessa drömmar är interaktiva och bör beskrivas som om de verkligen händer och inte bara vara något som karaktären passivt ser. Låt spelarna agera, men tänk på att omgivningen inte kommer att agera tillbaka som den brukar – ingen av de som sover i huset går t.ex. att finna. De är borta – det är bara karaktären som har drömmen/synen som är närvarande i den (om inget annat anges).

Minettas dröm

Den unga barnjungfrun vaknar under natten upp av att hon hör Angeletta skrika till inifrån barnens sovkammare. Huset är tyst och öde så här mitt i natten, men de underliga

färgskiftningarna som tidigare beskrevs har nu blivit större. Huset är täckt i en sorts dimma, men man kan inte känna lukten av någon rök eller se någon eld. Färgerna på saker och ting är mer pastellika än vad de brukar och de lyser nästan ut i mörkret. De pulserar och skiftar i olika toner som om de hade ett eget liv. När Minetta andas så kan hon se sin andedräkt framför sig i dimman, men det är inte kallt.

När Minetta kommer fram till barnens sovrum finner hon att de tre pojkarna inte ligger i sina sängar. Angeletta, däremot, sätter sig upp i sängen när Minetta kommer in. Hon är rödgråten, hennes hår är alldeles tovtigt och ansiktet rispat som av grenar. När Minetta kommer närmare ser hon att Angelettas kläder också är smutsiga och sargade. Den lilla flickan spärrar vilt upp ögonen och andas tungt med gråten i halsen. Hon verkar mycket rädd. Angelettas säng är upplyst av ett eldliknande sken som kommer underifrån, vilket gör att fasansfulla skuggor har bildats på väggarna. De ser nästan ut som stora hundar eller vargar som smyger omkring precis utanför den trygghet ljuset skänker. Angeletta låter sig tröstas av Minetta, och när hon hör sin barnjungfrus välbekanta röst och känner hennes armar omkring sig börjar hon gråta igen. Hon snyftar fram att hon är rädd, att hon inte vet vart hon ska ta vägen. Hon säger att hon springer och springer, men att hon aldrig kommer bort från honom. Han finns alltid där vart hon än vänder sig. Hon säger att han väntar på henne. Till sist lyckas Minetta få Angeletta att somna om igen.

När barnet somnar kommer skuggorna sakta, men säkert att försvinna och bli en vanlig del av mörkret i rummet igen. Färgernas absurda beteende är dock det samma. Från dörren till rummet börjar det nu lysa ett lätt blåaktigt skimmer. Från ingenstans träder så en varelse av ljus fram – det är Ängeln. Hon ser ut som Minetta kommer ihåg att Jeans fru brukade se ut om somrarna, men rör sig ljudlöst och sakta genom rummet. Det är nästan som om varelsen inte märkt att Minetta är där.

Ängeln rör sig sakta fram till Angeletta och böjer sig ner över henne. Hon stryker en hand över barnets kind och ger henne en öm puss på hennes panna. Detta sker även om Minetta skulle stå i vägen – Ängeln rör sig nämligen som om den vore ett spöke. När Ängeln tittar upp från Angeletta är det Minettas blick hon försöker fånga.

"Ni har ett gott hjärta", kan Minetta höra sig själv tänka. En mycket underlig upplevelse. *"Men er kärlek kommer att leda er bort längs landsvägen utan återvändo."* Varelsen tittar sorgset upp mot barnjungfrun. *"Ni kommer aldrig att få det ni önskar er allra mest, åt det kan jag intet göra. Jag kan däremot ge er en gåva av liv att vårda och nära till dess att ni väljer att ge den åter."* Minetta känner hur hennes kropp uppfylls av en varm, nästan smärtsam, känsla och ser hur hennes bröstorg börjar skimra i en liknande blå färg som den som omger varelsen. *"Vårda den ömt, Minetta. Finn styrka i er tro och kom ihåg att denna natt inte endast bar med sig sorg och smärta, utan även ett frö att gro för framtiden."* Med dessa ord bleknar färgerna och omgivningen bort och Minetta känner hur sömnen drar ner henne till djupare domäner.

Auberts dröm

Den unge pojken Aubert vaknar upp till en liknande syn som Minetta. Färger och ljus spelar underliga konstigheter i dimman som täcker rummet, och han kan se sin andedräkt som om han vore utomhus även fast det inte är direkt kallt i rummet. Alla andra verkar sova (vid en närmare titt är de faktiskt inte där), och Angeletta vänder och vrider på sig i sin säng. Hon verkar sova oroligt, kanske störs hon av mardrömmar. Ett blått skimmer omger henne där hon ligger, ett skimmer som verkar övernaturligt i sin form. Det enda som faktiskt inte har något

skimmer överhuvudtaget i rummet är Aubert själv. Under Angelettas säng kan Aubert höra små, tysta viskningar, men han kan inte riktigt tyda vad det är som sägs. Ett rödaktigt sken pulserar från mörkrets innandöme under sängen. Synen bör vara skrämmande för pojken, men om han vågar sig fram för att höra lite bättre så kommer han att höra ett maniskt rabblande på ett språk han inte kan förstå, ett mycket mjuk och lockande språk. Ett språk som med ens ger honom en lust att bara stanna och lyssna på vad det är som sägs, att lägga sig ner och lyssna till de rogivande orden. Om Aubert gör detta, så slutar hans dröm här och han kommer att vakna upp på golvet bredvid sin systers säng när nästa scen tar vid. Han kommer också att märka att han har blåmärken på flera delar av kroppen – huvudet, armar och ben.

Om Aubert däremot håller sig undan från sängen kommer även han att få se Ängeln komma in i rummet för att smeka Angelettas kind och kyssa hennes panna. När Ängeln tittar upp mot honom är det med sorg i blicken. *"Ni kommer inte att få behålla den kärlek ni sår. Ni kommer aldrig heller att få se er kära syster växa till kvinna. Era öden är sammanvävda och en av er kommer att falla för döden innan detta århundrade gått mot sitt slut. Jag kan ej skänka er livet, för det är mina krafter alldeles för begränsade. Vad jag däremot kan skänka er är er en gåva av liv att vårda och nära till dess att ni väljer att ge den åter."* Aubert känner hur hans kropp uppfylls av en varm, nästan smärtsam, känsla och ser hur hans bröstorg börjar skimra i en liknande blå färg som den som omger Ängeln. *"Vårda den ömt, Jean Aubert. Finn styrka i er tro och kom ihåg att denna natt inte endast bar med sig sorg och smärta, utan även ett frö att gro för framtiden."* Med dessa ord bleknar färgerna och omgivningen bort och Aubert känner hur sömnen drar ner honom till djupare domäner.

Justains dröm

Justain vaknar upp till en liknande syn som den Minetta och Aubert tidigare sett. Färger och ljus spelar underliga konster i dimman som täcker rummet, och han kan se sin andedräkt som om han vore utomhus även fast det inte är direkt kallt i rummet. Alla andra verkar sova (vid en närmare titt är de faktiskt inte där), och Angeletta vänder och vrider på sig i sin säng. Hon verkar sova oroligt, kanske störs hon av mardrömmar. Ett blått skimmer omger henne där hon ligger, ett skimmer som verkar övernaturligt i sin form. Ett onaturligt rött sken lyser från under Angelettas säng och kastar fasansfulla skuggor på väggarna. Skuggorna liknar stora vargar som smyger omkring, redo att anfalla. Om Justain närmar sig sin syster kommer de bestialiska skuggorna att morra mot honom och växa i storlek där de dansar efter väggarna. De kommer inte att låta honom komma nära – om han försöker drivs han tillbaka av sin rädsla. Justain kan höra ett svagt mumlande bortifrån sin systers säng, ett mumlande som verkar komma från ljusskenet under henne. Han tycker sig dock känna igen rösten hos fader Philippe, men det är svårt att vara säker. Det låter som en bön, och rösten är mycket vän och lockande.

Så kommer Ängeln att träda in i rummet och bege sig fram mot den lilla Angeletta för att visa henne sin medkänsla och ömhet. När hon vänder sig mot Justain är det med också denna gång med sorg i blicken. *"Ni kommer att skörda det frö som grott hos den döde, men i hans ansikte kommer ni som i en spegel att se ert eget. Hos er finns kraften att göra mig hel igen, men också kraften att bränna de åkrar som vilar på forntida grund. Jag kan inte hjälpa er att välja rätt väg, för det är mina krafter allt för begränsade och mitt eget öde allt för sammanvävt med ert, men vad jag däremot kan skänka er är er en gåva av liv att vårda och nära till dess att ni väljer att ge den åter."* Justain känner hur hans kropp uppfylls av en varm, nästan smärtsam, känsla och ser hur hans bröstorg börjar skimra i en liknande blå färg som den som omger Ängeln. *"Vårda den ömt, Jean Justain. Finn styrka i er tro och kom ihåg att denna natt inte endast bar med sig sorg och smärta, utan även ett frö att gro för framtiden."* Med

dessa ord bleknar färgerna och omgivningen bort och Justain känner hur sömnen drar ner honom till djupare domäner.

Patrics dröm

Patric vaknar upp på en dimmig, öde hed. Ingenstans finns någon människa eller boning att se. Det är kallt och runt i utkanten av heden verkar det röra sig skugglika vargar. Han kan känna paniken stiga inom sig. Vart än Patric springer finns bestarna alltid där, längre bort. Heden är lerig och han faller gång på gång. Så plötsligt står främlingen där framför honom och sträcker ut sin hand för att hjälpa den unge pojken upp. Det är en storvuxen man i vardagliga kläder, med ett vardagligt utseende. Mannen ler vänligt mot Patric och när han talar uppfylls pojken av en värmande känsla.

”Jag har sett er nöd och sträcker ut min hand för att hjälpa er. Ni kommer denna natt att få era innersta önskingar uppfyllda.” Mannen vänder sig bort mot heden, där det plötsligt uppenbarar sig ett ljussken längre bort – familjens herrgård. Den ordinäre mannen följer Patric en bit på vägen, men lämnar honom att själv vandra den sista biten.

Väl inne i huset kommer Patric att uppleva samma obskyra fenomen som de andra upplevt tidigare. Underliga färgskiftningar, den synliga andedräkten och skenet från hans kropp. När Patric kommer upp till barnens rum verkar det som att alla andra sover (vid en närmare titt är de faktiskt inte där), och Angeletta vänder och vrider på sig i sin säng. Hon verkar sova oroligt, kanske störs hon av mardrömmar. Ett blått skimmer omger henne där hon ligger, ett skimmer som verkar övernaturligt i sin form.

Så kommer Ängeln att träda in i rummet och bege sig fram mot den lilla Angeletta för att visa henne sin medkänsla och ömhet. När hon vänder sig mot Patric är det inte med sorg, utan avsky, i blicken. *”Ni har dömt dem att vandra utan ljus. Jag känner dess märke inom er, men mina krafter är inte starka nog att avlägsna det, och även om jag kunde så skulle det uppenbara sig igen om ni inte själv hyser tro stark nog att driva bort det. Var dock lugn, min avsky ligger inte hos er, utan hos dem. Vad de gjort kan ej göras ogjort, men dess effekt kan minskas. Jag kan inte hjälpa er på vägen, men vad jag däremot kan göra är att skänka er är er en gåva av liv att vårda och nära till dess att ni väljer att ge den åter.”* Patric känner hur hans kropp uppfylls av en varm, nästan smärtsam, känsla och ser hur hans bröstorg börjar skimra i en liknande blå färg som den som omger Ängeln. Det finns dock vissa nyanser av rött i hans inre som det blå omsluter. *”Vårda den ömt, Jean Patric. Finn styrka i er tro och kom ihåg att denna natt inte endast bar med sig sorg och smärta, utan även ett frö att gro för framtiden.”* Med dessa ord bleknar färgerna och omgivningen bort och Patric känner hur sömnen drar ner honom till djupare domäner.

Scen 5 – Angelettas Nattfärd

Scenen: Familjen Leseigneurs herrgård, sen natt/ tidig morgon

Närvarande: Karaktärerna, Jean Chrisosthome

Denna scen är den avslutande i den första akten och är inte speciellt lång. Den börjar med att Minetta vaknar kallsvettig mitt i natten och känner instinktivt på sig att något är fel. Alla färger är som de brukar vara och det finns ingen dimma i luften, däremot är det lite kyligare än det var tidigare. När Minetta kommer in till barnens sovkammare så ligger pojkarna och sover, men Angeletta är inte i sin säng. På nedervåningen står ytterdörren och slår i den hårda vinden, ett ljud som kan höras från sovkammaren.

Det skall vara relativt uppenbart att den lilla flickan begett sig ut i den nu fasansfulla snöstormen utanför. Låt gärna pojkarna och deras far vakna upp och känna på den växande paniken. Jean Chrisosthome blir vansinnig och beger sig ut i natten och stormen för att leta efter sin lilla flicka så fort han skällt ut Minetta för att hon inte haft bättre koll på Angeletta. När du finner ett bra ställe att bryta på så gör det. De kommer inte att hitta flickan.

”Angeletta begav sig ensam av ut i den stormande natten. Hennes far och bröder sökte förgäves efter henne, men det hemska ovädret drev dem tillbaka. Dagen efter samlade Jean Chrisosthome ihop grannskapet för att fortsätta sökandet efter sin älskade dotter, men ingenstans kunde de finna spår efter henne. Hon var försvunnen och kom aldrig att ses igen...”

AKT 2 (Paris, vintern 1710)

Här måste du som spelledare dela ut den nya uppsättningen av roller till spelarna. Vilka personer som får vilka roller är oväsentligt, men om de spelare som spelade Justain och Patric under den första akten bör få spela dem nu också.

Dramatis Personae

Jean Justain Leseigneur (karaktär)

Jean Patric Leseigneur (karaktär)

Marie Anne Françoise de Castellane (karaktär)

Broder Jérôme Vilain Porquet (karaktär)

Jean Chrisosthème Leseigneur – lilla Angelettas försvinnande var droppen som fick bågaren att rinna över för Jean. Han ägnar allt mer tid åt att dricka och vägrar att tala om det förflutna. Hans nuvarande jag är blott en spillra av vad han varit och de flesta ser honom som en värdelös suput.

Minetta Fournel – numera Jean Chrisosthèmes hushållerska. Han slår henne och behandlar henne illa, men hon kan inte förmå sig att lämna honom. Det är ofta hon gråter sig själv till sömns, men hon är en stark kvinna och försöker att inte visa något av sin sorg och sitt lidande utåt.

Fader Philippe – den gamle prästen dör tidigt i akt 2 och under de första två scenerna kommer många av hans mörka hemligheter att uppdaga sig.

Madeleine – är fader Philippes gamla husa. Hon är rund och glad och tycker om att baka. Man skulle kunna tro att hon och prästen har haft ihop det, men så är inte fallet – deras förhållande bygger på stark vänskap och ömsesidig respekt.

Marie Anne Rouillé de Castellane – Marie Anne Françoises ”fostermor”. Efter att ha fått ett missfall blev Jean Baptistes unga hustru galen. Hon lever i en fantasivärld där allt är ljus, trevligt och alla är glada och snälla. Hon är fast övertygad om att hennes döda dotter (den hon aldrig fick) fortfarande lever och att denna dotter är Marie Anne.

Jean Baptiste de Castellane – Marie Anne Françoises ”fosterfar”. En gång en rätt trevlig och ärlig karl, men nu tyngd av moraliska tvivel. Han köpte en dotter för pengar och har under åren börjat ana vem hon egentligen är. För sin älskade hustrus skull har han stått ut, men han är väl medveten om att bara djävulen skulle kunna göra en sådan här affär möjlig och det djävulen satt sina klor i kommer han en dag tillbaka för att hämta.

Gilles de Bertrand Pibrac – Den man som mördar fader Philippe i början av denna akt. En gammal vän till familjen Leseigneur som fallit för sitt inre raseri.

François Adrien Beudant – gammal och skröplig vän till Philippe som varit hans kumpan under flera år vad gäller deras utnyttjande av traktens barn.

Ängeln – se beskrivning i föregående akt. Ängeln sörjer fortfarande förlusten av Angeletta, men i början av denna akt får hon veta att själen fortfarande finns vid liv och investerar mer kraft för att kunna föra henne tillbaka.

Demonen – se beskrivning i föregående akt. Demonen är den som egentligen ligger bakom kidnappningen av Angeletta. Han lurade henne ut i snöstormen och gav henne av sin livskraft för att hon skulle överleva länge nog för att kunna bli hittad av fader Philippe. Fadern, som var skuldsatt, visste att han skulle få en stor belöning av Jean Baptiste de Castellane om han fann den barnlösa familjen ett barn. Girigheten tog honom överhand och han lämnade barnet till familjen de Castellane där hon växte upp omedveten om sitt egentliga ursprung. Nu har tiden kommit för Demonen att skörda det den sått, han vill inte vara utan den kraft han lånade henne längre och väntar bara på att Ängeln skall få upp ögonen för sin älskade själ och på så sätt luras att återigen ge av sina krafter.

Scen 1 – Fader Philippes Död

Scenen: Fader Philippes prästgård, måndag förmiddag

Närvarande: Karaktärerna, fader Philippe, husan Madeleine

”Femton år har nu gått sedan den fasanfulla natten då lilla Angeletta försvann spårlöst ut i stormen. Hennes far, Jean Chrisosthome, var otröstlig och tog till spriten för att fly bort från sin smärta. Familjens redan hårt ansträngda läge förvärrades och namnet Leseigneur står idag inte längre högt i rang bland stadens adelsmän. De tre unga bröderna blev tvingade att börja arbeta tidigt för att få ihop de pengar som behövdes för att betala familjens skulder, arbeten som tärde hårt på dem. För snart tio år sedan avled Jean Aubert av en lungsjukdom han dragit på sig några år tidigare, men hans far bevittnade inte begravningen. Jean Justain och Jean Patric tar tillsammans hand om sin far och det lilla som finns kvar av hushållet. Minetta har under åren troget stannat kvar hos sin patron, men åren har satt sina spår hos henne. Hon är inte längre den oskyldiga och glada barnjungfru hon en gång var.”

”Det var länge sedan Patric och Justain besökte familjens gamle vän fader Philippe, det har helt enkelt aldrig blivit av. När de nu skyndar sig uppför trapporna till den lilla prästgården är det inte utan att de drar sig till minnes hur stor och praktfull de brukade tycka att prästgården såg ut när de var små. Den gamla byggnaden känns nu så liten och obetydlig, där den står nästan övervuxen med murgröna. Dörren öppnas med ett knäckande ljud och bröderna stegar in i den lilla hallen.”

”Längre ner på gatan hjälper broder Jérôme Vilain Porquet unga fröken Marie Anne Françoise de Castellane att stiga ur familjens vagn. Även hon verkar ha för avsikt att avlägga en visit hos den nu rätt ålderstigne fader Philippe. Tillsammans vandrar de båda fram mot den lilla byggnaden.”

Karaktärerna har alla blivit kallade till prästgården. Bröderna Leseigneur och Marie Anne fick bud från fader Philippe där de bads komma och besöka honom på prästgården så fort de kunde. Han hälsade att han hade något väldigt viktigt att berätta. Något som rörde deras familjer. Broder Jérôme har inte kallats på samma sätt som de andra, utan har kommit i egenskap av Marie Annes vän och tillförordnade beskyddare.

Det som slår Justain och Patric när Marie Anne och broder Jérôme kommer vandrande uppför trappen är hur ofantligt lik Marie Anne är Angeletta. Det är inte frågan om någon identisk likhet, då Angeletta bara var tre år när de sågs sist, men det är något hos Marie Anne som gör att de båda bröderna nästan är helt säkra på att det är deras syster. Ta gärna spelarna till de båda bröderna avsidet och berätta detta så att de andra spelarna inte hör det.

Sanningen att säga så är Marie Anne och Angeletta samma person. Fader Philippe fann henne ensam ute i snöovädret och lämnade över henne till den barnlösa familjen de Castellane mot en smärre betalning. Detta är något hans skämts och vändats för innerligen sedan dess och det är just detta han bjudit över karaktärerna för att berätta. Tyvärr har någon annan hunnit före och bragt den gamle prästen om livet och lämnat ett självmordsbrev för att inte bli misstänkt för mord. Denna någon är Gilles de Bertrand Pibrac, som i hemlighet hyser stor avsky för prästen då han vet att fader Philippes starka känslor för barn även är kroppsliga. Gilles tror att prästen våldfört sig på hans dotter, vilket han inte kan bevisa och därför tagit ut sin ilska på prästen personligen. Mer om detta kan du läsa ovan under respektive SLP i stycket *Dramatis Personae*.

Karaktärerna visas in i den lite större samlingssalen av Philippes ålderdomliga husa Madeleine och ombeds att vänta där medan hon hämtar sin husbonde. Hon beger sig i väg på en vaggande tur uppför en av trapporna, men stannar efter halva vägen för att pusta ut lite innan hon fortsätter. Ge karaktärerna lite tid att utbyta artighetsfraser, eller samtala om de hellre känner för det. När du tycker att nog lång tid gått låter du dem höra ett hjärtskärande skrik följt av en dov duns från övervåningen. Det måste ha kommit från Madeleine.

Väl uppe på Philippes rum finner de den avsvimmade Madeleine. Det står snart klart varför hon svimmat. I sin länsstol sitter Philippe, endast iklädd sin morgonrock. Hans ansikte är nedåtböjt och i sin hand håller han en pistol. Väggen och stolen bakom prästen är röda av blod och fragment från skallbenet och delar av hans hjärnan. Vid en närmare undersökning av rummet kan följande detaljer upptäckas:

- På det lilla bordet bredvid länsstolen ligger ett brev som ser ut av vara skrivet av fader Philippe själv, och det rätt nyligen också:

*Till de som finner min kropp,
Jag önskar inte längre vandra i denna värld. Det enda jag levt för
har tagits ifrån mig och jag kan inte längre se mig själv i spegeln
utan att drabbas av en omätlig avsky – det är en styggelse jag ser
stående framför mig. De familjer som drabbats av mina
gudsförgätna handlingar ber jag att finna i sina hjärtan att förlåta
mig, även om jag vet att det är deras skyldighet att spotta på min
grav och aldrig mer nämna mitt förbannade namn. Sörj mig icke,
ty det är jag inte värd.*

Philippe

- Philippes ansikte är svårt fränt av syra.
- På golvet framför stolen ligger flertalet glasskärvor som tillsammans bildar en lite glasburk. Någon sorts stark syra verkar ha funnits i den då dess innehåll har fränt på mattan och golvet.
- Pistolen kommer från ett rack i ett närliggande skåp. Där finns också fler vapen. Fader Philippe har aldrig varit intresserad av vapen själv, men när

husan vaknar kan hon berätta att samlingen tillhörde Philippes far som var jägmästare. Hon tror att Philippe sparade dem för att de påminde honom om sin far som han tydligen inte hade speciellt bra kontakt med som ung. Fadern tog tydligen sin hand ifrån honom när Philippe valde att bli präst.

- En bit av Philippes framtänder saknas.

När Madeleine vaknar förstår hon först inte riktigt vad som har hänt, men drar sig snabbt till minnes det fasansfulla som just inträffat, skriker till och svimmar av igen. Efter ytterliggare en stunds vila kan man börja fråga ut henne om detaljer. Enligt henne så hade inte prästen några som helst ovänner, han var en snäll och vänlig själ och han var så glad den senaste veckan. Madeleine kan dock dra sig till minnes att Philippe varit mycket spänd och t.o.m. lite brysk de senaste dagarna. Han verkade vara orolig över något. Det gick t.o.m. så långt att han drack. Den sista personen att besöka Philippe innan karaktärerna kom var François Adrien Beudant, en gammal vän till fader Philippe. Han lämnade gården i all hast och hälsade inte ens på väg ut. Att Philippe skulle ha tagit livet av sig är något som Madeleine har mycket svårt att tro på. Husan kan inte förstå innebörden av självmordsbrevet om det visas för henne.

Om inte karaktärerna själva gör det så kommer Madeleine att kalla på stadens polisväsende. När dessa kommer, och har fått veta att rollpersonerna dök upp efter det att Philippe tog livet av sig, kör de karaktärerna vänligt, men bestämt, på porten. De vill inte höra talas om mordteorier eller annat underligt som karaktärerna kan ha på hjärtat. Får de som utreder det hela läsa självmordsbrevet så ser de det hela som ett uppenbart självmord, annars är de lite mer skeptiska, men ändå inne på den linjen.

Scen 2 – I Mördarens Spår

Scenen: Paris gator

Närvarande: Karaktärerna, François Adrien Beudant, apotekaren Claude Dudoigt, Gilles de Bertrand Pibrac, och andra som karaktärerna frågar om något

Karaktärerna kan förstås välja att inte blanda sig i det hela och strunta i det faktum att Philippe tydligen hade något mycket viktigt att berätta för karaktärerna. Något som han påpassligt nog aldrig kom att få säga. Om karaktärerna verkar vilja splittras, eller gå skilda vägar, löses detta genom att lägga in den attack som står beskriven nedan – denna attack kan annars läggas in i vilket fall som helst om spelarna verkar vara sugna på action, eller bara för att läget skall bli mer spännant.

Attacken

När det passar bäst in i historien kommer Demonens tjänare att göra ett utfall mot Ängelns förtrogna, och då främst Marie Anne som Demonen vet står Ängeln närmast. Att dräpa de förtrogna innebär att Ängeln förlorar den kraft hon givit till dem och på så sätt kan hon skadas och till sist tvingas att förvisas från den fysiska världen.

Plötsligt stegar en tanig soldat fram mot Marie Anne. Hans ögon lyser av hat och han ser faktiskt riktigt uppjagad ut. Innan hon hinner fråga vad saken gäller har han slagit henne över ansiktet med baksidan av sin hand och drar sin värja, samtidigt som han skriker okvädesord åt henne. Om karaktärerna splittrats är detta ett bra tillfälle för Justain och Patric att visa vad de går för genom att rädda en dam i nöd. Låt det bli en heroisk fäktningscena, eller liknande – men det är viktigt att karaktärerna vinner. Mannen kämpar inte till döden utan drar sig undan efter att ha blivit skadad. Om karaktärerna vill kan de jaga ikapp honom och fråga ut honom.

Hans namn är Foucaud och han tjänstgör för tillfället som soldat i konungens armé. Tidigare under dagen har han suttit på ett av stadens värdshus och druckit, men inte speciellt mycket. Han betalade inte för sig utan vandrade bara ut utan att säga något till någon. Folk i närheten kan kommentera på att han verkade vara svår att nå och att han verkade ha bråttom till något. Vad man kan få ut av mannen är följande:

- Han hyser en stor avsky för Marie Anne och hela hennes släkt, men kan inte riktigt precisera varför.
- Hans befäl har inget med saken att göra.
- Som han ser det så har ingen beordrat honom att attackera Marie Anne, men han säger sig tillhöra en grupp *patrioter* som skall rensa landet från sådant pack som Marie Anne.
- Foucaud vägrar naturligtvis att tala om namnen på de personer som är medlemmar av denna patriotiska ordern. Sanningen att säga är hans sinne för blockerat för att han ska kunna dra sig till minnes vad de andra heter. Han kan dock stamma fram att de brukar träffas på *Archimbauds värdshus* i Paris södra kvarter.

Precis som änglarna behöver sina förtrogna för att kunna verka i världen så behöver också demonerna det. De patrioter som Foucaud talar om är en grupp människor som genom sitt hat mot sina svurna fiender aristokraterna står på Demonens sida. Det är bara ett fåtal av dem som ens är medvetna om att de hjälper honom (och Foucaud är inte en av dem), men genom att ha lånat dem av sin egen kraft kan han vid tillfälle styra deras beteende och känslor i de riktningar han önskar. Detta tär naturligtvis på hans krafter, men när han väl fått en person att agera på ett specifikt sätt så kanske andra gör samma sak av egen fri vilja. Patrioterna startade som ett experiment, men visade sig ge en stor avbetalning på det Demonen investerat i sina undersåtar. Det går alldeles utmärkt att låta karaktärerna bli attackerade fler gånger av kompletta främlingar om du känner att stämningen så kräver.

Archimbauds värdshus

Värdshuset är mot förmodan av mycket hög klass och många borgare och adelsmän finns närvarande om karaktärerna bestämmer sig för att besöka det. Archimbaud själv är en rundlagd man i medelåldern med ett stort, vitnande skägg och begynnande flint. Han skrattar mycket och verkar vara gladlynt till det yttre. Förutom att han har mycket att stå i och lämnar ut upplysningar om sina besökare så kan man få ut följande ur honom:

- Archimbaud känner igen Foucaud både till namn och utseende och beskriver honom själv som en tystlåten och lite butter man. Att Foucaud skulle attackera någon, och en dam dessutom, tycker han låter helt befängt. Foucaud må vara lite hatisk mot vissa i samhället, men Archimbaud tror inte att han skulle ha modet att göra något åt saken. Foucaud är en sådan som lyder order och sedan sitter och muttrar om dem över en kanna öl.
- Värdshusets ägare säger sig känna till flera patrioter, det är rätt gott om dem. Och vem vill inte vara patriot? Men någon privat församling som skulle kalla sig för det har han inte hört talas om. Det brukar visserligen dyka upp rätt många borgare som han inte ser till annars på torsdagarna, men om de är patrioter eller inte det kan han inte säga så mycket om. I vilket fall som helst så är det inte torsdag på länge (det är måndag), så den saken går inte direkt att lösa.

- När karaktärerna just ska till att gå ropar Archimbaud åt dem att stanna. Han kommer fram till dem och säger sig komma ihåg att en god vän till honom, apotekaren Claude Dudoigt, brukar umgås med några av de där borgarna som samlas om torsdagarna. Om Claude tillhör dem eller ej vet han inte, men han brukar ibland vara med på deras möten. Om karaktärerna lovar att inte berätta att det var Archimbaud som gav dem upplysningarna så kan han ge dem Claudes adress.

Apotekare Claude Dudoigt

Herr Dudoigt bor inte direkt långt från värdshuset. Inträngt mellan två mer tvivelaktiga instanser för kroppslig njutning ligger det lilla apoteket. Det är möjligt att karaktärerna är här av en annan anledning än att de talat med Archimbaud, då Claude är känd för att kunna ordna fram de flesta preparat (t.ex. syror) utan att ställa några frågor. I vilket fall som helst så kommer de in i den lilla lokalen precis som apotekaren förhandlar priser med en kund. Väggarna täcks av hyllor som står fullastade av kemiska preparat.

Claude själv är en liten, ängslig man som ofta är sjuk. Vid just detta tillfälle är han mycket snörvlig och tror sig ha en hemsk feber. Han talar gärna om sina sjukdomar, som om han trodde att de skulle kunna botas genom att de diskuteras. Under sitt samtal med karaktärerna kommer han lite nu och då att dricka en klunk ur en omärkt flaska som står bredvid honom på disken. Varje gång han dricker blir hans ansikte rödare, hans ögon uppspärade och han ger även ifrån sig ett underligt väsende ljud. Vad det än är i flaskan så verkar herr Dudoigt tro att det hjälper, då han gärna talar dess makalösa effekter som kur för i stort sett alla sjukdomar man kan tänkas ha – och i Dudoigts fall är det många. Den information som apotekaren kan tänkas ha är följande:

- Dudoigt talar väldigt gärna om den ordern som kallas Patrioterna. Han har närvarat på flera av deras möten och säger att sådana som dem är precis vad landet behöver. När Dudoigt efter en stunds pratande känner igen Marie Anne för vem hon egentligen är, tar han en stor klunk ur flaskan och stammar fram en ursäkt. Han vet att familjen de Castellane ses som gruppens fiender, men tillägger att han personligen inte har något som helst emot dem och att han gärna vill att resonemangen skall hållas på ett filosofiskt plan och inte genomföras på riktigt.
- Apotekaren känner till flera av de som närvarar vid mötena (välj namn från listan i slutet av äventyret om du behöver), men försäkrar karaktärerna om att de inte vill en fluga förnär. Om karaktärerna bestämmer sig för att söka upp några av de personer som Dudoigt nämner så kommer hans utsaga att bekräftas, det som patrioterna gör bäst och helst sysslar med är att samtala om hur saker och ting borde vara. De har inga som helst planer på att skada någon fysiskt. De som inte blir förargade ber om ursäkt för det som hänt fröken Marie Anne och lovar att de ska ta upp saken på nästa möte.
- En viktig bit information som apotekaren däremot sitter inne på är angående försäljningen av en viss syra för några dagar sedan. Han kommer ihåg det mycket väl, men kan inte tänka sig att lämna ut information om kunder om han inte mutas eller hotas. Mannen som köpte syran hade mycket bråttom och betalade stora summor pengar för att allt skulle gå snabbt och smidigt, och för att inga frågor skulle ställas. Syran var mycket stark och vådlig, och Dudoigt har ingen som helst aning om vad mannen skulle ha den till. Om apotekaren pressas så kan han faktiskt komma ihåg vem det var – en

adelsman vid namn Gilles de Bertrand Pibrac, som också är en mycket god vän till familjen Leseigneur.

François Adrien Beudant

François befinner sig i sitt hem inte långt från fader Philippes prästgård. Han blir mycket bestört när han får höra vad som hänt hans gamle vän, tar sig för hjärtat och ber om hjälp för att sätta sig ner. Han kan inte förstå varför fader Philippe skulle vilja ta livet av sig, men om han får läsa eller höra om självmordsbrevet så börjar han oja sig och vanka fram och tillbaka. François säger att man ibland gör saker som man kommer att ångra resten av livet, och att det just var en sådan sak som de båda vännerna diskuterade och blev ovänner kring tidigare under dagen. Den gamle mannen tar sig för hjärtat igen, och säger att han inte tror att det var därför som Philippe ville tala med karaktärerna, det Philippe ville säga till dem höll han hemligt – men François tror att det hade att göra med någon gammal skuld mellan familjerna Leseigneur och de Castellan.

François säger att han måste lägga sig ner och vila, och ber karaktärerna att gå. Han önskar inte tala mer om saken, och om han pressas kommer han att uppge tecken på hög stress, börja hosta och ta sig för hjärtat. Om karaktärerna redan fått reda på att François och Philippe våldförde sig på barn, eller om de anar det, så kan de få mannen att bryta ihop och berätta det hela. Han och hans gamle vän använde sin makt inom samhället för att komma barnen nära och utnyttja dem på de mest vidragna sätt. Ingen av dem vågade berätta någonting, och det var inte ofta det hände, men de båda männen hade satt det i system. Om de våldfört sig på Angeletta kommer han inte ihåg, men säger att det inte är omöjligt att Philippe kunde ha gjort det någon gång för länge sedan. Han betvivlar det, men är inte helt säker. När karaktärerna fått sin bekännelse börjar François visa tydliga tendenser på ett ansträngt hjärta. Han hostar och får märkbart svårt att andas, han flämtar efter hjälp. François kommer inte att dö, men han svimmar av och behöver komma till sin säng för att få vila.

Det tål att påpekas att François och Philippe inte var påverkade av någon demon eller övernaturlig fasa – det de gjorde var helt på deras eget bevåg och inget de tvingades till. De var inga offer.

Gilles de Bertrand Pibrac - Mördaren

Att få Gilles att erkänna mordet efter att karaktärerna funnit honom är inte svårt. Han befinner sig på sin herrgård, som faktiskt inte ligger särskilt långt ifrån brödernas hem, och håller som bäst på med att leka med sina barn i den stora salen medan hans fru spelar en glad melodi på ett större piano. När karaktärerna kommer möts de som högt stående gäster av tjänarna och visas direkt in till Gilles som reser sig upp och omfamnar sina vänner. Om karaktärerna börjar ställa frågor ber han att få tala med dem i enrum och ursäktar sig. Väl på sitt arbetsrum kan han svara på vilka frågor det nu kan gälla.

Om karaktärerna anklagar honom kommer han först att bli rasande över hur de kan komma med sådana anklagelser mot honom, en av familjen Leseigneurs äldsta vänner som alltid stått vid deras sida, men Gilles orkar inte hålla charaden uppe särskilt länge. Efter en stund bryter han ihop och berättar allt. Han berättar om den avsky han kände för fader Philippe och om de fasansfulla drömmar han drömde om sin dotters tid i enrum tillsammans med den gamle mannen. Gilles fick reda på Philippes lustar av ett misstag när han råkade höra ett samtal som prästen hade med sin gamle vän François Adrien Beudant. En natt bröt sig Gilles, som då var galen av oro in i prästgården där han hittade gamla dagböcker där Philippe hade nedtecknat de

mest fasansfulla fantasier. De Bertrand hade inga riktiga bevis och visste inte vad han skulle ta sig till, ett sådant monster som fader Philippe borde inte få leva resonerade han – mordet är inget han ångrar, och han är beredd att ta sitt straff om bröderna Leseigneur lovar att ta hand om hans familj.

Att det går så här pass snabbt att lösa mordmysteriet kanske kommer som en chock för spelarna, men då vet de inte heller att det inte är mordet på fader Philippe som är det väsentliga i akt 2. Mordet fungerar snarare som en sammanstrålningspunkt för karaktärerna. Rollpersonerna vet fortfarande inte vad det var fader Philippe ville berätta för dem innan han dog, varför soldaten attackerade Marie Anne, eller varför hon är så lik Angeletta.

Scen 3 – Den Stundande Natten

Scenen: Familjen Leseigneurs herrgård, familjen de Castellanes herrgård, klostret

Närvarande: Karaktärerna, Ängeln, Demonen, Jean Baptiste de Castellane, Marie Anne Rouillé de Castellane, Jean Chrisosthome Leseigneur, Minetta, m.fl.

Scen tre är menad som en övergång mellan det mundana och det övernaturliga. Tidigare i denna akt har karaktärerna antagligen undersökt och rätt ut mordet på den tidigare så älskade församlingsprästen Philippe, och har antagligen stora problem med hur de ska ställa sig inför det de fått veta. Låt dem gärna diskutera igenom vad de ska göra med François och Gilles, men låt dem inte fastna allt för länge i dessa moraliska grubblerier. För eller senare kommer natten att sluta sig över Paris och om karaktärerna inte begett sig hemåt ännu så är det dags för det nu. Här kommer troligen rollpersonerna att gå skilda vägar, vilket det inte är något fel på i detta läge. De kommer alla att komma samman snart nog ändå.

Under natten

Jérome

Med största sannolikhet kommer den unge munken att ha återvänt till sitt kloster för kvällen. Han kommer dock att vakna upp yrvaken och skrikande mitt i natten. Svetten rinner efter hans kropp och han har flyktiga minnen av hemska drömmar. Framför honom i mörkret står en skimrande gestalt – en ung kvinna i en tunn sommarklänning. Hon är nästan genomskinlig där hon står och ser ner på Jérome. *”Den vi älskar kommer att försvinna från oss. Hennes livsglöd är svag, jag känner hennes tunga andetag. Fortfarande finns det hopp om liv. Gå till henne. Ge henne av dig själv och rädda henne.”* Framför sig kan Jérome plötsligt se Marie Anne springandes, jagad, på en öppen hed. Han kan höra hundars skall. Marie Anne faller – de kommer över henne. *”Gå till henne. För henne i säkerhet. För henne till sitt ursprung.”*

Patric och Justain

Hemma på familjen Leseigneurs herrgård är allt i kaos. Jean Chrisosthome har druckit sig redlös och halvligger i sin fåtölj tillsammans med familjebibeln som han nu river ut sidor ur. Han roar sig med att förbanna varje utriven sida på ett nytt sätt, och vill inte bli störd av någon. Om bröderna berättar om att de tror att de funnit Angeletta kommer han att skrika åt dem att han inte har någon dotter, vill det sig riktigt illa kommer han att skrika åt dem att han ångrar att han någonsin träffade deras mor och att han hatar dem. Minetta befinner sig gråtande i köket, Jean har slagit henne igen och hon vet varken in eller ut. Hon kan inte lämna honom, men om hon inte gör det så kommer hon att gå under.

Någon gång mitt i natten kommer bröderna att vakna alldeles kallsvettiga. Färgerna i rummet kommer att vara precis som den ödesdigra natten när Angeletta försvann och rök stiger från deras munnar. De är vid medvetande och kan söka upp och tala med varandra. Både Patric och Justain lyser i en underlig blåaktig färg. De kan också höra ljud från den gamla sovkammaren där de alla sov som barn. Alla färgskiftningar kommer att upphöra så snart bröderna lämnar huset.

I sovkammaren ligger den lilla treåriga Angeletta. Hon sparkar och vrider på sig som om hon drömde en fasansfull mardröm. Det röda skenet och den mumlande stämman från under hennes säng är mer påtaglig nu. Ängeln kommer nu, precis som förr, att gå genom rummet för att försöka lugna och trösta den sovande flickan. Hon vänder sig sedan om mot bröderna. *"Vår älskade försvann från oss denna natt, men för dem var det istället en natt av glädje. Han gav henne av sin livskraft så som jag tidigare gett henne av min. Han lät henne överleva stormen för att säljas likt Frälsaren till folkets jubel. Hon växte upp omedveten om vad som hänt, och denna natt har han kommit för att ta sin hand från henne. Han har kommit för att ta det liv han givit henne. Han är hos henne redan nu, jag känner hennes rädsla. Gå till henne. Ge henne av er för att rädda henne. För henne i säkerhet. För henne tillbaka till sitt ursprung."* De ser samma bild som Jérôme tidigare sett där Marie Anne jagas på den öde heden.

Marie Anne

När Marie Anne kommer hem är inte allt riktigt som det brukar vara. Hennes far, Jean Baptiste de Castellane, är mycket sammanbiten under hela kvällen och vill träffa henne innan hon går och lägger sig. Han tar med henne in på sitt arbetsrum där han länge bara tittar på henne utan att säga något. När han släpper henne med blicken är det med en sorgsen suck. Utan att lyssna på vad hon har att säga skickar han henne i säng – han vill inte se henne mer. Om det behövs blir han arg och förolämpar henne. Detta då han vet att Demonen denna natt kommer att komma för att ta henne tillbaka. Han vill bryta alla band.

Mitt i natten kommer Marie Anne att vakna av att någon står lutad över henne. En herre som hon inte känner igen – en ordinär, om än storvuxen, män i vanliga kläder ser på henne där hon ligger. Han ler ett vänligt leende och när han talar är det med den ljuvligaste stämman. *"Min kära, jag är rädd att er tid är inne. Ert liv har passerat så länge jag haft kraft att tillåta, men nu är det dags för det att ända. Följ med mig tillbaka."* I utkanten av rummet kan hon höra svaga ylanden och gläfsanden som av vargar. I skuggorna rör sig något. Det är vid denna tidpunkt som Jérôme kommer instörtande på herrgården för att leta efter Marie Anne. Demonen märker att hans kontroll över flickan blir svagare och sträcker in sin hand i hennes bröstorg. Marie Anne segnar ihop när en rödfärgad våg av energi lämnar hennes kropp och övergår i mannens. Mannen och hundarna försvinner bort samtidigt som Jérôme letar efter Marie Anne.

Marie Annes far kommer att vägra hjälpa sin dotter. Det enda han ger som svar är att han inte har någon dotter och att han aldrig haft någon. Marie Annes moder är svår att nå i sin galenskap och verkar mest tycka att livet är bra och att hennes lilla dotter är en söt liten flicka. När Jérôme hittat henne där hon ligger och flämtar inför döden är det dags för bröderna Leseigneur att komma instörtande.

Jérôme är den som måste rädda henne. Genom snyggt rollspel och att verkligen försöka ge av sig själv kan han överföra en del av sin livskraft till Marie Anne. Det slår blå gnistor kring de båda och Marie Anne känner hur en brinnande känsla fyller hennes bröst. Jérôme

däremot känner sig utmattad och livlös – det är som att livet försvinner ur honom. Än vad de andra försöker göra så blir Jérôme bara mer och mer uttömd. Ängeln träder fram. *”För henne tillbaka till sitt ursprung. Det enda som kan rädda honom är en ängels tår. Det frö som såddes för så länge sedan och som fortfarande vilar i sin kalla dvala.”* Vad Ängeln syftar på är förstås det frö hon gav Jean Aubert för snart femton år sedan. Denna del av Ängeln vilar fortfarande hos Auberts kropp i familjens krypta. Om karaktärerna inte verkar förstå så kan Ängeln försöka vara mer tydlig och fortsätta: *”Jag gav er en gång livet att vårda tills den dag ni bestämt er för att ge det åter. Om ni önskar er väns välgång söker ni det frö som aldrig fick spira.”* För extremt trötta spelare går det bra att som spelledare påpeka det uppenbara – att de kanske borde bege sig till kryptan och Auberts kropp. Om någon av bröderna försöker väcka Jérôme till liv genom att försöka ge av den kraft de fick av Ängeln kommer han att vakna till liv, men den broder som gav av sig själv att sakta, men säkert tyna bort. Det enda säkra sättet för överlevnad är att ta sig till kryptan.

Patrioterna

Som om läget inte var nog pressat redan kommer här ännu en komplikation. Demonens tjänare, den filosofiska herrklubb som kallar sig själva Patrioterna har denne natt drivits till handling. Brinnande facklor kastas in genom fönstren till familjens herrgård och utanför samlas en mobb redo att göra sig av med överheten. Det inte lätt att fly från det brinnande huset, men det ska gå. Att rädda alla där inne är däremot svårare, men också det kan med hjältemod och list lösas. Det enda som är säkert är att det inte går att tala sans med den uppviglade folkmassan.

Scen 4 – Kryptan och Uppvaknandet

Scenen: Familjen Leseigneurs krypta

Närvarande: Karaktärerna, Angelettas lik, Auberts lik

När karaktärerna äntligen anländer till kryptan är det nästan ute med den döende. Efter att ha öppnat de tunga dörrarna beger sig karaktärerna in i mörkret. Kryptan är relativt stor och innehåller väldigt många kistor och monument. Det finns egentligen bara två kistor här som är intressanta för äventyret och det är Auberts och den kista där Justain gömde Angelettas lik som han fann ute i stormen för femton år sedan.

När väl Auberts kista öppnats finner man en underlig syn. Den unge pojakens kropp har inte ruttnat eller ens förändrats sen dess att han begravdes. Om Justain, och bara Justain, lägger handen mot pojakens bröst kommer han att känna en brännande känsla fylla hans bröst. En skimrande, blå energi lämnar Aubert och förenas med Justain. Efter detta kollapsar den döde pojakens kadaver i ett dammoln. Kvar ligger pojakens skelett. Med Auberts ”frö” i sin kropp känner sig Justain plötsligt mycket kraftfull – starkare och snabbare i både tanke och handling. Att behålla kraften kan vara frestande, men det betyder att den som är döende inte kommer att klara sig. Ge honom valet och låt honom vara den som bestämmer den döende karaktärens öde. Om han använder sin extra kraft för att ingjuta liv i den döende kommer denna att få tillbaka sin glöd igen och åter bli frisk, om han inte gör det kommer de att få se karaktären sakta, men säkert, förgås.

Angeletta är däremot en annan historia. I kistan där Justain gömde henne ligger hon fortfarande. Det underliga är bara att hon verkar ha fortsatt att åldras normalt – hennes kropp ser död ut, men hon är inte längre en död liten flicka utan snarare en död ung dam, en ung dam med samma utseende som Marie Anne. När de båda är på samma ställe samtidigt börjar

deras kroppar lysa svagt blått, en lyster som ökar desto närmare de kommer varandra. Om de rör vid varandra kommer hela kryptan att fyllas av det blå skenet. När det dämpar sig är det bara Angeletta i kistan som ligger kvar – Marie Anne är borta. Angeletta är fortfarande en ung dam och har kvar samma minnen som Marie Anne.

För att få ovanstående att ske även om spelaren som spelar Justain inte vill avslöja sin hemlighet kan du låta det börja skina från Marie Anne och från den kista där Angeletta är gömd. Detta borde göra de flesta nyfikna.

Scen 5 – Angeletta och Demonen

Scenen: Kryptan, eller familjen Leseigneurs herrgård

Närvarande: Karaktärerna, Ängeln, Demonen

Beroende på hur mycket tid du har kvar av spelasset kan du nu låta karaktärerna förundra sig över det som har hänt. Vad de än gör så är historien inte riktigt slut ännu – Demonen har inte gett upp tanken på att få förgöra Ängels förtrogna.

När det passar bäst kommer Demonen åter att dyka upp. Runt omkring karaktärerna dansar skuggbestar på väggarna och de kan höra deras fasansfulla skall och morranden. Ängeln gör sig också känd genom att träda fram bland karaktärerna och sprida sitt blå sken kring dem. De känner sig säkra i hennes närvaro, men de kan också känna att hon är svag. Plötsligt störtar Minetta in och skriker åt karaktärerna att de måste gömma sig för att hon känner att något hemskt är på väg. Demonen ler mot henne och hennes ansikte förvrids i skräck. Hon skriker till dess att det inte kommer mer än ett hest läte ur hennes strupe – Ängeln har inte kraft nog att skydda hushållerskan. Minetta faller ner på knä och skakar kraftigt innan hennes kropp ger vika och hon faller livlös till marken. Ett blått sken stiger upp från hennes kropp och rör sig i riktning mot Ängeln men det kvävs som ett stearinljus utan syre. Ängeln blir uppenbart svagare av detta och mannen rör sig några steg närmre, samtidigt som några av hans hundar gör utfall mot karaktärerna.

En av bestarna får tag i Angeletta med sina käkar och sliter iväg med henne utanför den skyddande barriären. Ängeln ger upp ett skrik och det skimrande fältet försvinner. Plötsligt börjar Angeletta skina och känner hur hennes kropp fylls som av brännande eld. Ängeln blir allt svagare, men karaktärerna kan lyckas få tillbaka Angeletta innan besten nafsar i sig henne. Detta är det misstag som Demonen väntat på, det ödesdigra misstag av kärlek för en människosjäl som Ängeln gjort sig skyldig till. Den blå lågan falnar allt snabbare och hon faller till golvet.

Det finns två sätt att lösa det hela på. Det ena är att samtliga karaktärer ger sina liv till Ängeln för att den skall överleva, och på så sätt betala tillbaka det som hon en gång gett dem. Det är meningslöst att kämpa mot hundbestarna och Demonen, då karaktärerna var för sig är chanslösa. Det andra sättet är att ge Angeletta den kraft som karaktärerna fått av Ängeln. Genom att göra detta kan Angeletta ensam driva demonen på flykten. Att inte offra sina liv i detta skede leder till att Ängeln tynar bort och Demonen bugar sig för rollpersonerna – de kan känna hur den brinnande energi de en gång fick från Ängeln försvinner från deras kroppar och världen blir suddig för en stund. När de vaknar upp befinner de sig på samma ställe som förr, men känner sig på något underligt sätt väldigt ensamma. Minetta ligger död på golvet bredvid dem. De överlevde, men Ängeln drevs på flykten och detta är början till hennes undergång.

Om karaktärerna ger sina liv för Ängeln kommer de att hinna känna hur hon stärks och driver ondskan på flykten innan de själva tynar bort. Ger de istället sina liv för Angeletta kommer hon att kunna driva bort Demonen, men Ängeln kommer också att tyna bort. Angeletta kan ge tillbaka delar av hennes kraft till de andra karaktärerna innan de dör och på så sätt rädda dem, men Ängeln finns inte längre kvar bland dem. Vad som än händer är det ett nollsummespel, både karaktärerna och Ängeln kan inte vinna.

SLUT

Appendix - Franska namn

Män:

Jean
Guillaume
Guillemin
Hugues
Pierre
Henri
Geoffroy
Geoffroi
Guy
Robert
Baudouin
Gilles
Philippe
Renaud
Thibaut
Eudes
Eustache
Étienne
Louis
Nicolas
Nicole
Raoul
Simon
Anseau
Dreux
Dreuz
Érard
Gervais
Jacques
Mathieu
Renier
Thierry
Aimery
Aimon
Bernard
Charles
Enguerrand
Hervé
Josserand
Olivier
Yves
Achard
Alard
Alenard
Alfonse
Ami

André
Arnoul
Artaud
Barthélemy
Bègue
Bohémond
Bohemond
Boniface
Clarembaud
Conon
Dragonet
Évrard
Ferry
Foulques
François
Frédéric
Garnier
Gerard
Gobert
Guignes
Imbert
Jocelin
Josselin
Macaire
Manassier
Marcel
Milon
Névelon
Ogier
Orry
Othon
Païen
Payien
Plonquet
Ponce
Raymond
Richard
Roger
Rotrou

Kvinnor:

Abella
Aceline
Adele
Adrienne

Aida
Aimee
Albertine
Aletta
Amabella
Amelie
Amity
Angelique
Annette
Antoinette
Belda
Bernadette
Blanche
Brunella
Capucine
Caresse
Chantel
Charlotte
Charmaine
Cherie
Cendrillon
Clarette
Colette
Damiane
Demi
Denise
Desiree
Diane
Dominique
Eglantine
Elinore
Elisa
Eloise
Emmeline
Estelle
Fanchon
Fanette
Fay
Felicia
Fifi
Fleurette
Gemma: jewel
Genevieve: white wave
Harriet
Heloise
Iva

Jacqueline
Jacquenet
Jeanette
Jessamine
Joanna
Jolie
Laurette
Lorraine
Lynnette
Marcelle
Mathilde
Melisande

Mimi
Monique
Nadine
Natalii
Nicola
Odelette
Patrice
Rachelle
Renee
Roxane
Simone
Suzette

Trinette
Valerie
Veronique
Violette
Vivienne
Yolanda
Yolette
Yvette

Fullständiga namn:

Claude de la Frénaye
François Paul Thiry d'Holbach
madame de Montsabré
madame Marie Lemaistre
Jean Louis Henri esquire
Cardinal de Bissy
André Robert Lefebvre d'Eaubonne
Marie Philiberte Clerc
Martin Fiquet
Jacques Maurice
Etienne Fiquet
Thomas de la Porte
Jean Breasoen
Marie Angélique Huré
Jean Christophe Duru
Pierre Babaud de la Chaussade
Jacques Masson
Jacques Flaust-Dupont
Jacques Piedagnel
Charles Henri Bernard

Adrien Henri Fizelier
Jean François Trubert
Charles Michel Didelot
Etienne Jérôme Trubert
Jacques Louis Charpentier
André Laurent Mansard
Me Jean Michel Thirriion
Jean Baptiste Charlier
Denis Malhevé
Angélique Soubzlemoûtier
Barthélémy Paindebled
Raymond Perrès
Jacques Louis Dumoutier
Adrien Jean Ancelin
Jean François Henseq
Nicolas François Mondolot
Nicolas Pierre Mondolot
Jean François Puzin
Sulpice Vincent Belin

Spelledarmall

Japp, när du har spelat klart äventyret med spelargruppen bör du lämna in en bedömning av laget (både för *din skull*: du får tillbaka pengar efter konventet, och för *min skull*: jag kan lättare bedöma spelargruppens insatts). Det är också viktigt att du skriver ditt eget namn på lappen så att jag kan ta kontakt med dig senare om det behövs, för att diskutera just den grupp du spelade och deras möjlighet till prispallsplacering. Tack för att du ställde upp!

Robert Holmberg, författare

Spelledare:

Pass:

Lagnamn:

Rollspelande:

(1 - 10, där 1 är ofantligt dåligt och 10 det bästa du sett)

Rollspelande syftar på karaktärstolkning, inlevelse i rollen och hur väl spelarna lyckades fånga ett djup hos de rollpersoner de spelade. Tänk på att alla personer i spelargruppen räknas in i betyget.

Historieberättande:

(1 - 10, där 1 glöms innan du hunnit fylla i det här bladet och 10 kommer att komma ihåg på ett mycket positivt sätt av dig och spelarna många år framöver)

Med historieberättande menas helheten av den historia som du och spelarna tillsammans byggt. Under den här kategorin faller intressanta citat och minnesvärda scener från äventyret. Fråga dig själv: kommer jag att komma ihåg vad som hände? Var historien bra? Skulle den bli en bra film, bok eller tv-serie? Det är inte av stor vikt att spelomgången slutade lyckligt, eller att de klarade äventyret. Det viktiga är helheten.

Jean Patric Leseigneur

- 10 år -

*Bråkig
Vill stå i centrum
Tankfull och filosofisk*

Jag tror att far inte bryr sig om mig längre. Min syster Angeletta är den enda som får någon uppmärksamhet. Det kvittar hur duktig jag är, det är ändå aldrig gott nog åt honom. Jag hatar honom och jag hatar Angeletta. Ibland önskar jag att de bara kunde försvinna allihop, att hela världen bara dog och att man slapp alla som bara gnäller och gnatar hela tiden. Om jag vill leka så borde jag få leka, eller hur? Bara för att Minetta säger åt mig och Justain och Aubert att göra något betyder det inte att vi måste, hon är ju inte vår mor – hon är bara anställd av far för att se efter oss. Jag behöver förresten ingen som ser efter mig – inte så länge jag har Justain. Även fast han också är jobbig ibland när han ska verka vara så stor. Jag vet att han faktiskt bara är tre år äldre än mig och det är inte så mycket. Fader Philippe är mycket äldre än far, och far är ändå mycket smartare än fader Philippe – i alla fall tror jag det för far har en stor gård och fader Philippe har bara ett litet hus. Fast så har han ju kyrkan också, och den är fin.

Far gråter ibland när man talar om mor, och jag kan inte riktigt förstå varför. Fader Philippe säger att hon är hos Gud i himmelen och att hon har det bra. Varför blir då far så ledsen när man talar om henne och hur bra hon har det? Men om jag blir ledsen för något då är det bara barnsligt och trams. Jag kanske också är ledsen över att mor dog. Jag får också gråta.

Aubert är förresten inte rolig att leka med längre. Han ska hela tiden bara ställa sig in hos Minetta, som om hon var vår mor, men det är hon inte och det måste han förstå. Aubert är dum i huvudet och jag hatar honom också. Jag hatar alla, särskilt Angeletta, för hon ska vara så glad och snäll och fin liten flicka hela tiden. Jag kan också vara en fin liten pojke, men det är ingen som bryr sig om mig ändå så jag kan lika gärna vara arg och sur och ledsen och hitta på hyss istället. Då märks jag i alla fall.

Jean Justain Leseigneur

- 13 år -

Glad Ansvarstagande Gillar att få bestämma

Det är inte lätt att vara äldst och se efter alla dumheter som Aubert och Patric ställer till med. Ibland känner jag att det skulle vara skoj att få ställa till med hyss och få bråka precis som de, men jag är stor nu och det är mitt ansvar att se efter de andra. Far har inte mycket tid över för oss, förutom Angeletta då, min lillasyster. Men det förtjänar hon för hon är den godaste och underbaraste syster man kan önska sig. Fastän hon är så liten.

Minetta, vår barnjungfru, har mycket sjå med oss barn och det är tur att hon har mig som hjälper till och reder ut saker. Hon skulle inte klara av det annars tror jag. Ibland tackar hon mig för hjälpen – det gör det värt att fortsätta hjälpa till. Jag vet att hon inte är vår mor, men sedan mor dog har Minetta blivit mycket mer för mig än bara en hjälp här på gården. Hon är den enda jag kan tala med om saker som kärlek och framtiden och så och hon är den enda som förstår mig. Pappa talar jag inte så mycket med, han är så tyst och arg hela tiden, men han har mycket att göra så jag förstår honom.

Vore det inte för fader Philippe så skulle allt vara bra. Han är vår församlings präst och jag tycker inte om honom. Han ler så där konstigt hela tiden och jag gillar inte hur han håller i Angeletta. Jag vet inte riktigt vad det är, men jag får nästan kalla kårar bara jag tänker på honom. Han ska hålla sig borta från oss om han vet vad som är bäst för honom.

Jean Aubert Gautier Leseigneur

- 7 år -

Osäker

Sprallig och lekfull

Söker någon att identifiera sig med

Att vara minst är inte lätt. Inte för att jag egentligen är minst, min lillasyster Angeletta är mindre, men hon är så liten att hon nästan inte ens räknas. Jag menar att vara minst av oss bröder. De andra, Patric och Justain, ska alltid vara så stora på sig och visa hur duktiga det är, men det är aldrig någon som tänker på mig. Patric har förresten blivit dum den senaste tiden, han är bara emot allt man gör. Varför måste han vara så tvär hela tiden?

Det är tur att jag har Minetta. Hon är vår barnjungfru och hushållerska och nästan som en mor. Jag har ingen mor, hon dog när jag var liten, ungefär lika liten som Angeletta, så jag kommer inte ihåg henne. Far och mina bröder verkar komma ihåg henne och blir ledsna när man talar om henne, men det är svårt för mig att förstå eftersom det inte känns som att jag träffat henne. Minetta är som en mor för mig. Jag tycker om henne jättemycket vad de andra än säger, och när jag får chansen visar jag det gärna. När man är så liten som jag är det bra att ha någon som tycker om en, någon som Minetta.

Jag tycker om fader Philippe också, han är präst och mycket snäll och har alltid en massa roliga saker att berätta om. Han är också den enda av de vuxna som talar med oss barn som om han verkligen ville veta vad vi tycker och känner. Justain verkar inte tycka om fader Philippe, men jag tror att det är för att han hellre talar med mig än med honom – Justain vill alltid vara den som står i centrum och bestämmer, och han blir arg när han inte får göra det. Ibland är det roligt att göra Justain arg, för det är för det mesta han som blir utskälld då. Han är ju äldst och borde veta bättre.

Min lillasyster Angeletta är ändå min favorit bland syskonen. Hon är roligare att leka med än de andra och hon är alltid glad och snäll mot mig. Hon är också den enda av oss som kan göra far riktigt glad och när far är glad blir vi barn också glada.

Minetta Fournel

- 19 år -

Tålmodig

Vill ha en modersroll

Söker bekräftelse för sin självbild hos andra

Att arbeta som barnjungfru hos änkemannen Leseigneur är både himmelskt och som ett eget helvete. Ibland är patron så nedstämd över sin frus bortgång att jag tror att han ska ta livet av sig, och då är det svårt. Det skär i mitt hjärta att se en så god man förgås på detta sätt. Om det bara inte gick ut över barnen, men det gör det. De känner på sig att deras far inte är som han var innan hans hustru dog och de vill så gärna att han ska bry sig om dem. Den enda han egentligen har ögonen för är lilla Angeletta, men det är inte så underligt för en sötare och rarare jänta finns inte. Hon är hans egen lilla ängel, och hela hushållets också om jag får säga det själv. Det är inte utan att man lyser upp när man hör hennes skratt eller glada tillrop. Det är en signad tur att man får arbeta som hennes och de andra barnens jungfru.

Justain är äldst och tyr sig mycket till mig. Jag tror att jag gradvis kommit att ta hans mors roll och fastän jag skäms över det så är det en roll jag tycker mycket om. Vi brukar ofta samtala om allt mellan himmel och jord och det märks att han är på väg att bli en ung man. Han är mycket modig och ansvarsfull och vore det inte för att han får sina utbrott lite nu och då så skulle man kunna tro att han var vuxen. Jag brukar säga till honom på skarpen när jag märker att han är på väg att bli arg – han måste lära sig att tygla sin ilska. Patric är mellanbrodern och verkar inte tycka om mig särskilt mycket. Jag tror att om jag bara är snäll och vänlig mot honom så kommer han att öppna upp sig precis som Justain en vacker dag. Han påminner mig ibland om att jag inte är hans mor och fastän jag inte borde ta åt mig så smärtar det mig mer än vad jag ger sken av. Jag kommer nog aldrig att bli en riktig mor. Han borde lära sig att tygla sin ilska han också, men hur gör man för att han inte ska vara så arg på mig hela tiden? Är jag kanske en dålig människa? Aubert är den yngsta brodern och han tyr sig också till mig, fastän på ett annat sätt än Justain. Den lille pojken klänger väldigt ofta och jag tror att han tagit mig till sig som surrogatmor. Även om jag tycker om det, och honom för den delen, så borde han lära sig att stå på egna ben.

Jag skulle också vilja nämna fader Philippe, församlingens vänlige gamla präst. Han är så snäll och god mot barnen att man lätt tror att han är Gud Fader själv. Signe honom.

Marie Anne Françoise de Castellane
- 18 år -

Naiv

Temperamentsfylld

Vill finna det stora äventyret/ den stora kärleken

Åh, ibland blir man bara så arg! Varför ska jag vara fast i denna fasansfulla värld av ondska och förtret, när jag så mycket hellre skulle vilja uppleva det vackra och underbara som jag kan läsa om i mina böcker? Jag skulle ge vad som helst för lite spänning, passion och romantik – gärna med en nobel ädling som min beskyddare. På tal om beskyddare förresten så har abboten tydligen fått för sig att jag är i behov av en sådan och satt min käre vän broder Jérôme att vaka över mig om dagarna. Visserligen är han en mycket trevlig man och jag tycker mycket om att samtala med honom, men jag behöver verkligen ingen beskyddare just nu – hur ska jag då kunna finna farorna, äventyren och den stora kärleken? Eller snarare, hur ska de kunna finna mig? Nej, jag kommer nog att växa upp och bli galen som min mor jag. Far har sagt att hon bara är så för att hon blev så glad när hon fick mig, men jag tror inte på honom. Jag må ha levt ett instängt liv och inte veta så mycket om hur saker och ting går till, men dum är jag inte. Jag undrar varför far har sagt åt mig att hålla mig borta från familjen Leseigneur? De är visserligen ena suputer och våldsmän, men så farliga kan de inte vara att de skulle hota en kvinna av nobel börd.

Broder Jérôme Vilain Porquet

- 26 år -

Lättsam

Osäker på allt han gör

Alldeles för snäll för sitt eget bästa

Ibland är Guds vägar verkligen outgrundliga. Ditt liv som aspirerande munk har kanske inte varit någon dans på rosor, men det har inte varit speciellt ansträngande heller – och så plötsligt, som från en klar himmel, kommer abboten och ger mig i uppdrag att se efter min kära vän Marie Anne Françoise de Castellane då han tror att hennes liv möjligen svävar i fara. Att gå från sysslorna i klostret till att bli den ljuva fröken Maries beskyddare var verkligen som en färd till himmelriket. Hur kunde Gud Fader veta hur kär jag håller henne i mitt hjärta? Eller är det kanske just det han vet, och detta är inget annat än en prövning, en frestelse för att se om jag duger något till som munk. Jag vet att jag inte borde hysa lustar för henne, men hur skulle jag kunna göra något annat? Hon är min bästa vän och när hon anförtror sig till mig är det som att mitt hjärta hoppar till i bröstet på mig. Men vad tycker hon om mig? Älskar hon mig som jag älskar henne? Skulle jag våga berätta något och på så sätt äventyra vår vänskap? Det kanske är bättre att vara tyst och bara finnas till hands när hon behöver mig, att vara den axel hon lutar sig mot när hon har det svårt. Eller är detta en av Djävulens frestelser? Åh Gud, hjälp mig i denna svåra tid – hjälp mig att finna rätt väg.

Abboten har sagt att Marie bör hålla sig borta från familjen Leseigneur, men jag förstår inte riktigt varför. Jean Chrisosthome, familjens patriark, är visserligen en nersupen gammal fyllbult, men hans båda söner Patric och Justain verkar vara rätt trevliga. Det måste vara fadern abboten menar, och inget annat. Men jag är inte riktigt säker, tänk om det inte är så och de är farliga? Vågar jag ta chansen? Det är ju inte riktigt så att jag måste välja, jag menar hur ofta kommer jag att umgås med familjen Leseigneur? Men jag förstår inte hur jag kan ha fått bilden av dem som goda män om det inte är så? Kan jag ha så fel, jag brukar visserligen ha fel ibland, men inte när det gäller mitt omdöme vad gäller folk.

Jean Patric Leseigneur

- 25 år -

*Talar först, tänker sen
Charmant vid första anblick
Beskyller gärna sig själv för alla fel*

Jag hatade henne och hon försvann. Jag hatade min far och drev honom till spriten och fördärvet. Allt är mitt fel och det finns inget jag kan göra för att göra saken bättre. Hur kunde jag vara så dum? Varför var jag tvungen att önska att Angeletta skulle försvinna, men hur skulle jag kunna veta att mina önskningar skulle gå i uppfyllelse?

Aubert gick bort i en lungsjukdom för snart tio år sedan, och jag som inte ens hann säga hur mycket jag egentligen tyckte om honom. Han försvann precis som alla andra som jag hatade när jag var liten – men hur kan Gud straffa ett litet barn så? Jag menade inte det jag tänkte, hur skulle jag kunna veta att Han lyssnade på mig? Hur skulle jag kunna veta vad mitt hat skulle innebära? Jag var bara ett barn.

Justain och far vet inte om att det är mitt fel att allt är som det är just nu. Jag har inte vågat berätta det för dem, jag skulle bara börja gråta och tårar är inget vår familj behöver mer av just nu. Vår familj behöver starka nypor och en fast blick mot framtiden. Jag ska göra vad jag kan för att hjälpa min bror att få allt på fötter igen, jag ska göra allt som står i min kraft för att göra allt bättre, och sedan ska jag berätta.

Bara jag inte ställer till det ännu värre för oss. Bara jag inte gör något fel och försätter oss i en värre knipa än den vi redan sitter i. Måste lära mig att hålla band på mig själv, men det är inte så lätt när jag väl kommer igång. Måste lära mig att tygla mina känslor.

Jean Justain Leseigneur

- 28 år -

*Öppen på en ytlig nivå
Vågar inte lita på sig själv och andra
Trött på att alltid behöva vara den som ska göra det rätta*

Jag hittade hennes sönderfrusna kropp den natten. Där ute i stormen låg hon som en vacker marmorstaty mot den vita snön, men jag kunde inte berätta det för de andra. Jag hade inte modet att föra henne till far och bevittna hur hans hjärta krossades. Han måste ha rätt till hopp han med, jag kunde inte göra honom illa, så jag tog henne till kryptan där generationer av vår släkt ligger begravda och lade henne i en av de gamla kistorna. Jag har aldrig gått till kryptan sedan dess, och jag har aldrig berättat något. Far söp ner sig och är nu mer olycklig än någonsin. Men vad kan jag göra? Varför är det alltid jag som måste vara den som skall göra det rätta? Varför skall alltid jag vara den goda sonen, den ansvarsfyllda och nobla ädlingen? Jag är trött på det här. Jag vill vara mig själv!

Jag tror att det var Fader Philippe som lurade ut henne i natten och för det hatar jag honom mer än någon annan varelse på denna jord. Jag har inga bevis och jag har aldrig sagt det till någon, men jag tror att det var han och jag önskar att Gud kunde ge honom det straff han förtjänar för att ha förstört våra liv. Men vem är jag att tro mig veta Guds vilja.

Min yngsta bror Aubert dog för snart tio år sedan i en lungsjukdom han dragit på sig när vi arbetat. Jag vet inte varför, men jag tror att Patric beskyller sig själv för det. Han har varit så nere den senaste tiden och det smärtar mig att se honom förgås inifrån på detta sätt. Om han bara vågade öppna sig för mig, men vem är jag att prata om att öppna sig? Jag håller fler låsta dörrar än vår familjeherrgård.